

שמוליק פירסטנברג:

„קיבלתי פרס שני בפסטיבאל שיקאגו!“

את שמוליק פירסטנברג פגשתי בלוס-אנג'לס. בעקי שנות של חולחיקולנוע הוא צילם את סירטו „הצ'אנס השני“. כל השבוע הבן-אדם היה אוסף כסף, כדי לצלם בסוף השבוע את הסרט, במועדון לסביות ידוע בשדרות סנסט. וכך, עם הרבה אהבת-קולנוע, עקשנות, רצון ואמונה, הוא הצליח לסיים את סירטו. סוף טוב, הכל טוב. הסרט קיבל את הפרס השני בתחרות בין בימאים צעירים בפסטיבאל הסרטים הבינ-לאומי שהתקיים בשיקגו.

● **שמוליק, איך הצלחת לסיים את הסרט?**
הראיתי את מה שצילמתי למנחם גולן ולירם גלובוס, והם עזרו לי לסיים אותו. הם כעת המפיקים הרשמיים של הסרט והאחראים על הפצתו.

● **על מה הסרט?**
על אסיר משותר המנסה להתקבל מחדש בחברה ובמישפחה.

● **אתה רוצה להציג את הסרט בארץ?**
ועוד איך! הסרט כבר מוצג בתיאטרונים בארצות-הברית וזוכה בהצלחה. בקרוב מאוד הסרט יוצג בארץ, ואני מתכוון להגיע לכאן להצגת הבכורה שלו.

● **מהן תוכניותיך לעתיד?**
פסטיבל שיקגו הוא אחד היוקרתיים בין הפסטיבלים לסרטים, המתקיימים מדי שנה בארצות-הברית. הפרסים בו מקנים לזוכים בהם הרבה יוקרה במיקצוע. אני חושב שזה הישג לא קטן. בקיץ ישתתף הסרט במסיגרת הרישית מית של פסטיבל הסרטים בשווייץ.

את זוכרת בעצמך באילו תנאים צילמתי אותו, ואת יכולה לתאר לעצמך כמה הדברים שקורים עכשיו עם הסרט משמשים פיצוי עצום, וכמה שאני בעצם, מבסוט.

ג'ודי פאר:

„תאמינו לי יש אלוהים בשמיים!“

אם יש בחורה שמגיע לה לזכות ב-50 אלף לירות, זו השחקנית ג'ודי פאר. ג'ודי הנאה היא שחקנית של הצגות-ילדים וכוכבת של סרט אחד, „שיגעון של אבא“. מאחורי החזות העליונה והסימפטית שלה מסתתרת סיפור עצוב. ג'ודי איבדה את ילדתה בת החמש, שנפטרה אחרי שלקתה בסרטן הדם. אם לא די בכך, נתגלה אצל ג'ודי עצמה גידול סרטני במעינים. הגידול הוסר, והיא החלימה ומתפקדת כעת כאשה בריאה לכל דבר, ואפילו מתכננת נסיעה לג'ורג'יה כדי להשתלם שם באחד מבתי-הספר למוסיקה.

כשחקנים רבים אחרים בני גילה, סובלת ג'ודי מחסרון-כיס בייחוד בתקופות שבהן היא לא מופיעה. השבוע, כשעמדה במצב הידוע של „אין לי גרוש על הנשמה“, אירע לה נס. היא זכתה ב-50 אלף לירות, מתנתו של דודו לויתן, עורך מדריך המיסעדות „דיין אנד ויין“, שערך תחרות על תואר המיסעדה הטובה ביותר.

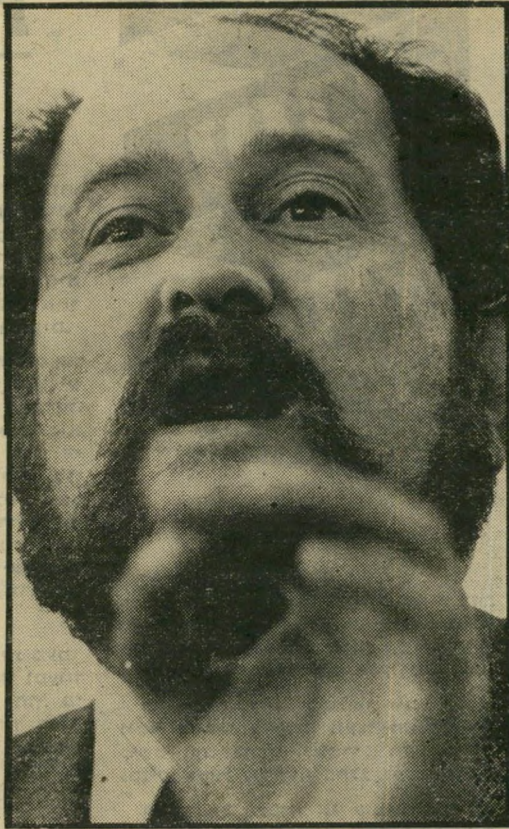
● **ג'ודי, ספרו לי על הנס שקרה לך?**
מה אני אגיד, יש אלוהים! כבר חודשיים אני לא עובדת, ואני תפרנית לאללה. אבל יש דברים שאני לא מותרת עליהם, אפילו כשאין לי גרוש. יש לי מינהג קבוע לאכול במיסעדה המרוקאית אל-מרוקו. יחד עם החבר שלי, כשאני תפרנית, הוא משלם.

בקיצור, אכלנו שם לפני חודש. אחרי הארוחה ראיתי טופס ליד הקופה. הסבירו לי שהטופס נועד לבחירת המיסעדה הטובה ביותר, ובין ממלאי הטופס יוגרלו 50 אלף לירות.

אמרתי לעצמי, מה איכפת לי לנסות? החבר שלי סירב למלא טופס. מילאתי גם בשמו, ואמרתי לו שאם נזכה נתחלק חצי-חצי. שכחתי מכל העניין וחזרתי לאפרור לירות התפרנית שלי.

ביום החמישי אחרי הצהריים טילפנתי לחברה שלי, וביקשתי שתלווה לי אלף לירות בשביל המכולת. תוך כדי השיחה אני שומעת דפיקה בדלת. פתחתי, וראיתי שני אנשים. אחד הציג את עצמו כדודו לויתן. הוא שאל אם אני ג'ודי פאר. אמרתי שכן, והוא אמר לי: זכית ב-50 אלף לירות! כמעט טלקתי לו את הדלת מרוב תדהמה. לא ידעתי מה איתי. עשיתי לו קפה שלוש פעמים. שכחתי לסגור את הטלפון. הייתי המומה. תארי לעצמך! ביקשתי הלוואה של אלף לירות ופתאום נופלים עלי 50 אלף! ואת יודעת מה הסיפור הכי מצחיק בכל העסק?

● **מה?**
אני גרה בדירת חדר וחצי ליד הבית של בצלאל מיורחי. דודו לויתן הגיע בטעות לווילה הענקית של בצלאל מיורחי, ואמר לבחור שהתלווה אליו: תראה איזה נאחס, איך כסף הולך לכסף. רק אחרי-כך הסתבר לו שהוא טעה בבית, נו, אז את רואה, יש אלוהים!

הרב מנחם הכהן:

„צביעות שלא היתה כדוגמתה בשום כנסת!“

חברי-הכנסת מנחם הכהן היה בין אלה שדרשו את הסרת החסינות. הוא הביע את שאט-נפשו מתוצאות ההצבעה, והתפרץ כלפי חבריו במיזנון הכנסת.

● **חברי-הכנסת הכהן, מודע התרגזת כפי כך?**
משום שכל ההצבעה היתה צביעות שלא היתה כדוגמתה. אחרי שועדת-הכנסת החליטה פה-אחד להסיר את החסינות, באה הכנסת וטפחה על פניה. זו היתה אמורה להיות הצבעה מוסרית, אבל חצי מתוך 120 חברי-הכנסת אפילו לא טרחו להיכנס לאולם המליאה, והעדיפו לבלות במיזנון.

בדרך-כלל, כשיש הצבעות, או על כל שטות מגייסים את כל חברי-הכנסת. אבל בהצבעה הזו, שהיתה בעניין המוסר של נבחרי העם, המיזנון היה מלא ובאולם המליאה היו רק אלה שעניין הסרת-החסינות נגע להם באופן אישי.

אני חושב שזה ביויון. זה מוכיח איזה פרצוף יש לכנסת.